

[Sigsgaard.]

budt, som f. eks. Danmark ikke har diplomatisk forbindelse med, og her tænker jeg altså på DDR. Men jeg ville gerne høre mere om, hvad forslagsstillerne har tænkt sig med konferencen og det forberedende møde. Hvordan skal Danmarks holdning være, hvilket udgangspunkt skal vi tage, skal vi for enhver pris stå fast på NATO, hvem skal med til konferencen, hvilke resultater bør man stille imod? Det kan alt for nemt blive en sovepude, dette, at man bare taler om sikkerhedskonferencen, som det har været gjort så længe; jeg vil ligesom hr. Gert Petersen gerne se nogle forslag fremme.

Det punkt i forslaget, der taler om at styrke FN's stilling, lyder kønt, og det kan da også godt være, at det ikke denne gang er en frase. Det kan godt være, at forslagsstillerne har reelle hensigter — det vil jeg gerne tro indtil videre — og måske endda planer for, hvordan en styrkelse af FN kan finde sted; der står bare ingenting om det i forslaget; dér står bare styrke FN's stilling, og det kan jo enhver komme og sige. Jeg er 110 pct. enig i, at FN trænger til at styrkes, for i dag kan FN intet foretage sig uden om stormagterne. FN er supermagternes organisation, ikke de små landes. FN er magtesløs i Vietnam; den sag skal USA nok selv ordne. Hvordan vil forslagsstillerne have dette forhold ændret? Det kan vel kun ske gennem en svækkelse af stormagtsindflydelsen, men hvordan skal en sådan svækkelse gennemføres, og er man i det hele taget enig i, at det er på den måde, det må ske? Der står ingenting om det i forslaget, og derfor er det i og for sig umuligt at tage nogen som helst stilling til det, så løst formuleret som det er.

Hvordan skal FN kunne styrke de nye staters økonomi og selvstændighed, når de rige lande, herunder i et vist omfang Danmark, af kortsynede, egoistiske grunde holder de nye lande nede rent økonomisk? Tag f. eks. Kennedyrunden. Dens toldnedsættel-

ser betød store fordele for industrilandene, men gav ingen fordele til udviklingslandene; tværtimod bidrog den til yderligere formindskelse af deres andel i verdenshandelen. I 1948 udgjorde deres andel 30 pct., i 1953 27 pct., i 1966 19,2 pct., i 1967 kun 18,7 pct.; så skævt går det. Gennem bl. a. Kennedyrunden har de rige lande været afgørende for, at mange af u-landene bliver fattigere. U-landenes handelsbalanceunderskud lå i perioden 1957-67 på 20 pct., i 1967 nåede man op på 22,7 pct. svarende til 8 milliarder dollars eller mere end de samlede valutatilførsler. De rige landes handelsmæssige fortjeneste på u-landene altså mere end opvejede u-landsbistanden.

Men hvilken indflydelse har FN så på sådanne barske realiteter? FN proklamerede 1960erne som udviklingstiåret, men hvad er der sket? U-landenes vækstrate i nationalproduktet er faldet fra 5 pct. i 1950erne til 4 pct. i 1960erne; det er altså en udvikling den gale vej, vi har været vidne til. På denne baggrund må man spørge: hvad er det, socialdemokratiet vil gøre for at ændre på disse forhold? Det er ikke gjort med at sige: vi vil styrke FN. Hvilke reformer skal der gennemføres? På hvilke punkter vil man have Danmarks FN-politik ændret? Dér synes jeg man skylder os nærmere oplysninger. Hvorfor har FN ikke grebet ind i Nigeria? Hvorfor vil FN ikke gøre det? Tror man bare, at det skyldes, at ingen har foreslået det? Tror man ikke, at det bl. a. skyldes, at stormagternes olieinteresser er en afgørende faktor, og at stormagterne meget skal have sig frabedt at få humanistiske idealer blandet ind i det?

Hr. Stinus beklagede de afrikanske staters modstand mod FN-indgriben. Jeg tror, den afrikanske holdning er udtryk for den opfattelse, at der allerede længe har været intervereret i Nigeria, og det netop af nogle af de stormagter, der fører det store ord i FN. På den baggrund er de afrikanske landes modstand mod FN-indgriben vel i hvert fald forståelig, og der har været